

Arrest

nr. 228 623 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 augustus 2017 België binnen met een kopie van zijn identiteitsdocument en van zijn geboorteakte en verzoekt op 18 augustus 2017 om internationale bescherming. Op 14 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 juni 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het Al Rashidiyah vluchtelingenkamp in Libanon. U bent UNRWA geregistreerd. In 2007 of 2008 zou u zijn gehuwd met S. A. K. (...). De vader van S. (...) was overleden en zij woonde samen met haar moeder. Samen kregen jullie twee kinderen: H. (...) en C. (...). In 2012 zou de oom van uw echtgenote, J. (...), vanuit Engeland terug naar Libanon zijn gerepatriëerd en hij zou bij uw thuis op bezoek zijn gekomen. Toen hij u iets om te drinken vroeg, zou u hem naar de koelkast hebben verwezen waarin ook alcohol stond. J. (...) zou dit hebben opgemerkt en zou hierom kwaad zijn geweest. Toen u enkele dagen later een kleine ruzie had met uw echtgenote, dit omwille van een berichtje van een andere vrouw dat zij aantrof op uw gsm, en zij daarop naar haar ouderlijke thuis was gegaan, zou haar oom J. (...) ook thuis zijn geweest en het verhaal van uw vrouw hebben gehoord. Hij zou daarop naar uw thuis zijn gekomen en eiste met uw vader te spreken. Hij vertelde uw vader dat hij er alles aan zou doen zodat zijn nicht van u zou scheiden. Uw echtgenote zou sindsdien niet meer naar huis zijn teruggekeerd, zelfs niet om de kinderen te voeden. U zou verschillende keer hebben getracht te bemiddelen via tussenkomst van een Sheikh, maar dit loste niets op waardoor jullie voor de rechtbank dienden te verschijnen. Bij de rechtbank zou J. (...) u hebben opgewacht, samen met vrienden die bij Hezbollah zijn aangesloten, waaronder A. W. A. Z. (...). U werd door zijn mannen benaderd om de scheiding te aanvaarden. Toen u dit zou hebben geweigerd, zou A. W. (...) u met een fles hebben geslagen en met de glasscherven geprobeerd hebben uw pols door te snijden. Hierop zouden jullie de rechtbank hebben verlaten. Uiteindelijk zou u hebben toegegeven en op 15 juni 2012 zou u van uw echtgenote zijn gescheiden, ondanks dat dit tegen uw én haar wil was. U kreeg de voogdij over de kinderen toegekend.

Twee maanden later zou uw ex-echtgenote reeds hertrouwd zijn met een man die de Deense nationaliteit had. Zij zou haar man hebben vervoegd in Denemarken. Drie jaar later zou zij de voogdij over de kinderen hebben opgeëist. U zou hiermee niet akkoord zijn gegaan, maar opnieuw zou u zijn aangevallen door J. (...) en de mannen van A. W. (...) waardoor u de documenten regelde zodat uw kinderen Libanon konden verlaten en hun moeder vervoegen.

Omdat u als groentenverkoper vaak buiten het kamp moest zijn, en daar meer gevaar liep om aangevallen te worden door de Libanese mannen van Hezbollah, veranderde u uit voorzorg van werk en opende u binnen het kamp een kippenrestaurant samen met uw broer. Toen u buiten het kamp ging om uw auto vol te tanken, werd u opnieuw aangevallen door de mannen van A. W. (...). Zij zouden u hebben geslagen met een metalen staaf en naast uw hoofd hebben geschoten. De vrouwen die in het tankstation werkten, zouden zijn tussengekomen. U werd vervolgens terug naar Rashidiya gebracht waar u een metalen steun in uw been kreeg geplaatst.

Twee dagen later zou een granaat tot ontploffen zijn gebracht bij het raam. U zou snel zijn moeten weglopen waardoor u een infectie in uw been kreeg.

Twee of drie maand later zou u thuis opnieuw beschoten zijn geweest door dezelfde mannen van A. W. (...). U durfde niet meer vrijuit te bewegen binnen het kamp. Na zeven maanden fysiotherapie besloot u in augustus 2017 Libanon te verlaten. Met behulp van uw reisdocument reisde u naar Turkije en vervolgens naar Ecuador met tussenstop in Spanje. In Spanje verliet u echter de luchthaven, waarbij uw paspoort in beslag werd genomen door de Spaanse autoriteiten en u reisde vervolgens via Frankrijk verder naar België waar u op 18 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 7 juli 2018 overleed uw moeder. Daar men dacht dat u zou terugkeren naar Libanon zou er op 26 of 27 juli 2018 een bom tot ontploffing zijn gebracht bij uw ouderlijke huis.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën voor: uw identiteitskaart, UNRWA kaart, geboorteakte, scheidingsakte, medisch attest, huwelijksakte, 2 badges van uw vader bij PLO en een attest van PLO.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS 1, p.8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U stelt in Libanon te zullen worden gevisieerd door de mannen van A. W. A. Z. (...) nadat zij u eerst, in opdracht van de oom van uw ex-echtgenote, het leven zuur maakten en u vervolgens zelf niet meer loslieten.

Zo geeft u aan dat J. (...), de oom van uw ex-echtgenote, u haat omdat hij had opgemerkt dat u alcohol dronk (CGVS 2, pg. 2) en hij van uw ex-echtgenote vernam dat u een berichtje had ontvangen van een andere vrouw (CGVS 2, pg.2). Hij zou immers een radicale moslim zijn geweest die over niets behalve religie spreekt (CGVS 1, pg.18). Hij zou diegene zijn geweest die ervoor zorgde dat u van uw ex-scheidde en zou hierbij de hulp hebben ingeroepen van enkele Libanezen behorende tot Hezbollah waaronder A. W. A. Z. (...).

U schetst een beeld waarin u geen enkele weerstand kon bieden tegenover het bewind van J. (...) en u onder geen enkel beding kon tegenwicht bieden aan de eisen die door A. W. A. Z. (...) werden gesteld. Zo scheidde u van uw echtgenote (CGVS 2, pg.2), gaf u het hoederecht van uw kinderen aan uw echtgenote en liet u uw kinderen vertrekken naar Denemarken om zich bij hun moeder te voegen (CGVS 2, pg.2).

De manier waarop u de gang van zaken schetst, roept echter de nodige vraagtekens op.

Vooreerst blijft het zeer onduidelijk wat het doel van A. W. A. Z. (...) is in uw zaak en waarom hij J. (...) hielp in deze persoonlijke vendetta. J. (...) zou immers ruim vijftien jaar in Londen hebben gewoond (CGVS 2, pg.4) en zou u meteen na zijn terugkeer hebben belaagd. Het is dan ook nog maar de vraag hoe hij, die zolang in het buitenland had verbleven, erin slaagde om op korte tijd banden aan te gaan met Libanese burgers behorende tot Hezbollah die ermee toestemden om u in een dusdanige positie te krijgen zodat u een jaar na J. (...) zijn aankomst in Libanon reeds van uw echtgenote scheidde (CGVS 2, pg.4). U bleek enkel te weten dat zij elkaar kenden van in een café, maar waarom A. W. A. Z. (...) al deze zaken voor J. (...) zou doen, is u totaal onduidelijk (CGVS 2, pg.8). Meer nog, het is ook helemaal onduidelijk waarom A. W. A. Z. (...) zijn taak u het leven zuur te maken op een gegeven moment zelfs helemaal overnam van J. (...) (CGVS 2, pg.9). U kende hem niet en had ervoor nooit iets met hem te maken gehad (CGVS 2, pg.4). Dat hij u dan zou willen vermoorden omdat hij een macho-man was en u

niet gehoorzaam was, lijkt opmerkelijk. Temeer daar hij u telkens wel had kunnen overhalen om zijn eisen in te willigen.

Ten tweede stelt u door J. (...) geïmagineerd te zijn omdat u alcohol dronk en omwille van het berichtje dat u kreeg van een andere vrouw. Hij zou daarom uw ex, zowel tegen uw wil als tegen haar eigen wil (CGVS 2, pg.7), van u hebben laten scheiden en haar hebben uitgehuwelijkt aan een man in Denemarken (CGVS 2, pg.8), van wie ze vervolgens nog geen vijftien dagen na haar aankomst in Denemarken wegliep (CGVS 2, pg.8) omdat ze hem niet kon 'aanvaarden' (CGVS 2, pg.8). Het is in dat opzicht zeer opvallend te noemen dat u door uw alcoholgebruik en het ontvangen van een berichtje dusdanig in het vizier van J. (...) kwam, maar dat uw ex, die 15 dagen nadat ze werd uitgehuwelijkt, wegluchtte en als alleenstaande vrouw naar Zweden vertrok, het niet bij haar radicaal religieuze oom zou verkorven hebben. Nochtans kan worden verwacht dat, indien haar oom reeds aanstoot nam aan uw alcoholgebruik thuis en een berichtje van een klant, hij niet licht zou gaan over de handelingen die vervolgens door zijn nichtje werden gesteld in het buitenland.

Dat J. (...) vervolgens opnieuw aan de zijde van uw ex zou staan door A. W. A. Z. (...) onder de arm te nemen om zo druk op u uit te oefenen zodat u drie jaar na de scheiding ook het hoederecht over uw kinderen zou afstaan én u zou dwingen de toestemming te geven om uw kinderen naar uw ex in Denemarken, waar ze als gescheiden vrouw bij een vriendin woont, te laten vertrekken (CGVS 2, pg.9), wekt daarom alle verbazing.

Het valt bovendien evenmin te verklaren waarom uw ex-echtgenote nog beroep zou doen op haar oom die in feite verantwoordelijk is voor alles wat ze meemaakte, terwijl zij nog op goede voet met u stond en u met haar in contact stond (CGVS 2, pg.11). Het valt dan ook niet te begrijpen waarom zij, die tegen haar wil was gescheiden en zelf geleden had onder de daden van haar oom, dan uiteindelijk besluit om op repressieve manier te werk te gaan door haar oom terug in te schakelen in plaats van met u een vreedzame dialoog aan te gaan betreffende het hoederecht en het welzijn van jullie kinderen. U weet niet waarom ze voor deze optie zou hebben gekozen (CGVS 2, pg.11). Meer nog, u zou haar hierover zelfs niet hebben bevraagd toen u haar in België hebt ontmoet en u de kinderen terugzag omdat u er zich buiten wilt houden (CGVS 2, pg.12). Dat u, die het omwille van haar oom zeer zwaar te verduren zou hebben gekregen – u werd geslagen, beschoten, er werd een bom aan uw woning geplaatst, u diende maandenlang te revalideren en diende uiteindelijk Libanon te ontvluchten - deze vraag niet zou hebben gesteld omdat u zich erbuiten wilt houden, raakt kant noch wal. U zit immers zelf midden in deze hele situatie en uw ex kon u immers van de nodige antwoorden voorzien. U stelt ter vergoeijking dat zij een zwak karakter heeft en haar oom het laatste woord had (CGVS 2, pg.12). Het beeld dat u van haar schetst als zijnde een vrouw met een zwak karakter die geen "nee" kon of wou zeggen tegen haar oom, staat echter in schril contrast met de daden die ze stelde na haar uithuwelijking, nl. na amper 15 dagen wegluchten van haar nieuwe echtgenoot, aan wie ze door haar oom J. (...) was uitgehuwelijkt, en dat in een voor haar onbekend land om vervolgens te vluchten naar een ander haar onbekend land.

In dezelfde lijn valt ook moeilijk te begrijpen waarom haar oom J. (...) de enige was die de beslissingen nam inzake uw ex haar leven. Zo zou zij nog een andere oom langs moederskant hebben gehad in Libanon die wel aan uw kant stond (CGVS 2, pg.4), had zij nog een oom langs vaderskant in Palestina (CGVS 2, pg.4), heeft zij twee ooms langs vaderskant die in België woonachtig zijn (CGVS 2, pg.6) en bovendien heeft zij nog een broer in België (CGVS 2, pg.6). Dit betreffen allen mensen die met u geen problemen kenden (CGVS 2, pg.6). U geeft aan dat er geen andere ooms meer in Libanon woonachtig waren, waardoor J. (...) kon doen wat hij wou (CGVS 2, pg.6). U gevraagd of er dan effectief fysieke invloed nodig is om invloed uit te kunnen oefenen, blijft u aangeven dat hij zeer koppig is (CGVS 2, pg.6). Nochtans is hij een oom langs moederskant en kan worden verwacht dat ook de mening van de ooms langs vaderskant of van haar broer van belang zou zijn, onafhankelijk van waar zij zich fysiek bevinden. Dat J. (...) het monopolie had over wat er met zijn nichtje gebeurde, kan in dat opzicht dan ook moeilijk worden begrepen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u pas een jaar na het laatste incident, nl. de beschieting bij uw thuis, Libanon hebt verlaten (CGVS 2, pg.11). In tussentijd zouden er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan (CGVS 2, pg.11). U oppert daarbij dat u niet zorgeloos leefde, dat u medische problemen had met uw been en dat u tussen het restaurant en uw huis bleef (CGVS 2, pg.11). Nochtans waren uw belagers wel degelijk op de hoogte van uw woonplaats, werd er een granaat tot explosie gebracht bij uw thuis en werd u zelf thuis beschoten (CGVS 2, pg.2,3). Er kan dan ook moeilijk worden begrepen waarom u nog gedurende een jaar thuis verbleef of waarom men u, indien men u daadwerkelijk

viseerde, gedurende dat jaar met rust liet. Wat evenmin te begrijpen valt is dat uw belagers dan wel in juli 2018 weer uw huis zouden hebben belaagd (CGVS, pg.3).

Bovenstaande maakt dat u uw vrees voor Hezbollah niet aannemelijk kunt maken. De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar deze ten eerste enkel kopieën betreffen waar geen bewijswaarde kan aan worden toegekend.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de voorgelegde documenten, met uitzondering van het attest van de PLO aangaande het incident van juli 2018, i.c. de explosie aan uw woning, de voorgelegde stukken enkel betrekking hebben op uw persoonsgegevens, uw UNRWA-registratie, uw burgerlijke staat en de operatie die u onderging aan uw been en geen van deze zaken in voorgaande wordt betwist. Uit geen van deze stukken blijkt echter dat u, zoals u beweert, door J. (...) en vervolgens door zijn Hezbollah-vrienden, veelvuldig werd lastiggevallen en aangevallen. Het attest van de PLO tot slot kan enkel aantonen dat er eind juli 2018 voor uw woning een granaat tot ontploffen werd gebracht. Voor zover deze gebeurtenis al geloofwaardig zou zijn, documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, blijkt uit dit document niet dat dit geschiedde onder de omstandigheden zoals door u voorgehouden.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te

sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt dat u, ondanks het feit dat u moeite kent met lezen en schrijven, er steeds in slaagde een goede job te vinden waarmee u in uw noden kon voorzien. Zo werkte u ruim 12 jaar als groenteverkoper (CGVS 1, pg.10) en opende u anderhalf jaar voor uw vertrek uit Libanon, samen met uw broer, een succesvol restaurant (CGVS 1, pg.10). Zo zou u gemiddeld 3000 dollar winst per maand hebben gemaakt (CGVS 1, pg.10). Ook het startkapitaal van deze onderneming, i.c. zo'n 20 000 à 25 000 dollar legden u en uw broer op tafel (CGVS 1, pg.10). Het restaurant zou tot op heden nog steeds door uw broer worden uitgebaat (CGVS 1, pg.10). Uw vlucht naar België, die zo'n 12 000 dollar kostte, financierde u zelf (CGVS 1, pg.12). U heeft een broer, Badra, in België (CGVS 1, pg.12). En uw broers en zussen hebben allen een job in Libanon (CGVS 1, pg.13). Uw vader ontvangt een loon van de PLO (CGVS, pg.9) en u bent eigenaar van een appartement (CGVS 1, pg.9). U stelde in Libanon een heel mooi leven te kennen (CGVS 2, pg.6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah

en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Voor zover het beroep gericht is tegen het in de bestreden beslissing opgenomen advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dient te worden benadrukt dat artikel 55/2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal, wanneer hij een vreemdeling uitsluit van de vluchtelingenstatus, oplegt een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Dit advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het in de bestreden beslissing opgenomen advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker voert aan dat hij geen effectieve bescherming door het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot en meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een andere appreciatie had moeten maken met betrekking tot artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst vooreerst naar artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, en wijst erop dat de bijstand van UNRWA is opgehouden te bestaan indien het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval wanneer iemand zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is.

Verzoeker benadrukt dat ook UNHCR in de *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013 aanhaalt dat de zinsnede *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden”* in geen geval al te restrictief kan worden beoordeeld.

Niettegenstaande de commissaris-generaal in de bestreden beslissing een correcte definitie aanhaalt waarbinnen personen die onder het mandaat van een VN-organisatie vallen kunnen worden uitgesloten, gaat hij volgens verzoeker in zijn appreciatie voorbij aan de concrete zaken eigen aan het dossier. Verzoeker haalt aan dat hij wel degelijk geen andere keuze had dan Libanon te ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève (48/3 van de Vreemdelingenwet) ten aanzien van Hezbollah. Hierover wenst verzoeker te benadrukken dat van hem eigenlijk niet vereist wordt dat hij een vrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoon. Zodra hij aantoon dat hij buiten zijn wil diende te vluchten, dient hij van rechtswege als vluchteling te worden erkend. *A fortiori* dient hij als vluchteling te worden erkend nu hij vervolging in de zin van artikel 1, A van de het Verdrag van Genève aantoon. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het CGVS op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet op zijn minst een oordeel diende te vellen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ook in deze context heeft het CGVS naar mening van verzoeker het gevaar en de onmenselijke behandeling die hem wacht bij terugkeer, miskend.

Vervolgens past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij de motieven van de bestreden beslissing tracht te verklaren of te weerleggen. Hij stelt dat hij zich in België, en dus buiten zijn land van herkomst, bevindt en betoogt wat betreft zijn gegronde vrees voor vervolging als volgt:

“Verweerster beweert in de bestreden beslissing dat er kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe aan hebben gezet het mandaatgebied te verlaten. Volgens verweerster heeft verzoeker dus geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Verzoeker kreeg in Libanon problemen met de Jihad, de oom van zijn ex-echtgenote. Verzoeker werd bedreigd door de heer J. (...), die de hulp inriep van verschillende leden van Hezbollah, waaronder A. W. A. Z. (...).

Verweerster stelt zich vragen over de gebeurtenissen die plaatsvonden. Het klopt dat verzoeker na de echtscheiding de kinderen liet vertrekken naar Denemarken, om zich bij hun moeder te voegen. Echter houdt verweerster helemaal geen rekening met de omstandigheden waarin verzoeker deze beslissing maakte. Het hoederecht van de kinderen werd niet vrijwillig aan zijn ex-echtgenote gegeven, verzoeker werd namelijk bedreigd. Men dreigde de kinderen in Libanon te vermoorden indien verzoeker geen toestemming gaf. Aangezien verzoeker dit absoluut wou vermijden, gaf hij inderdaad toestemming om de kinderen naar Denemarken te laten vertrekken.

Daarnaast stelt verweerster zich vragen bij de rol die A. W. A. Z. (...) speelde in de persoonlijke vete met de heer Jihad. De heer Jihad leerde na zijn terugkeer naar Libanon de heer A. W. (...) kennen in een café, zoals verzoeker ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud.
"(...)" (Nota's persoonlijk onderhoud 07/02/2019, p. 19)

De heer J. (...) raakte al snel bevriend met de heer A. W. (...) en in Libanon is het niet meer dan normaal dat vrienden elkaar helpen en steunen in dergelijke vetes.

Verweerster lijkt het vreemd te vinden dat de heer J. (...) geen stappen ondernam tegen zijn nichtje, die als alleenstaande vrouw wegvluchtte naar Zweden, maar verzoeker wel bleef viseren. Verzoeker wenst hieromtrent twee dingen te benadrukken. Zo werd hij hoogstwaarschijnlijk gevisieerd door de heer Jihad omwille van zijn aanwezigheid in Libanon. Hij woonde slechts één straat van de heer Jihad, op ongeveer anderhalve kilometer afstand. Verzoeker was bijgevolg een makkelijk slachtoffer en werd als zondebok aanzien.

Daarnaast moet de stelling van verweerster dat de ex-echtgenote van verzoeker vluchtte 'naar een ander haar onbekend land' genuanceerd worden. Mevrouw S. A. K. (...) had namelijk een vriendin die in Zweden woonde. Ze vluchtte naar Zweden en kon bij haar vriendin verblijven.

Omtrent de macht die de heer J. (...) uitoefende op mevrouw S. A. K. (...) dient het volgende uiteengedaan te worden. Het klopt dat zij meerdere ooms langs vaderskant én een broer heeft, maar zoals verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, leven geen van deze personen in Libanon.

"(...)" (Nota's persoonlijk onderhoud 07/02/2019, p. 18)

Daarenboven heeft de heer J. (...) de ex-echtgenote van verzoeker en haar familie steeds financieel gesteund, aangezien haar vader reeds lange tijd geleden overleed. Aangezien de rest van de familie hen niet hielp, bevond de heer J. (...) zich in een machtspositie.

De andere ooms van de ex-echtgenote van verzoeker hebben weldegelijk geprobeerd om verzoeker te helpen. Zo informeerden zij zich bij hun familie naar mogelijkheden. Echter lieten ze aan verzoekers vader weten dat het probleem onoplosbaar is. Het is voor de hele familie onmogelijk om de heer J. (...) tot redelijkheid te brengen.

Verzoeker heeft echt alles gedaan om het probleem van de baan te krijgen. Zo contacteerde hij de council of Sheiks, maar deze weigerden tussen te komen. Daarnaast heeft verzoeker zelfs aan Hezbollah aangeboden om maandelijks een som geld te betalen om de bedreigingen te stoppen. Ook dit werd hem echter geweigerd. Verzoeker wist dus echt niet wat hij nog meer kon of moest doen om zijn veiligheid te garanderen, waardoor vluchten zijn enige mogelijkheid werd.

Verzoeker heeft wel degelijk een intern coherent én overtuigend verhaal gebracht en ondersteunt dit bovendien met de nodige documenten. Aan hem dient bijgevolg het voordeel van de twijfel toegekend te worden overeenkomstig artikel 48/6 Vw."

Verzoeker voert nog aan dat hij omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging vervolgd wordt en dat hij, gezien de huidige situatie in Libanon, de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen.

Hij vat samen:

"Het voorgaande maakt duidelijk dat verzoeker geen effectieve bescherming door UNRWA genoot. Hierdoor kan verzoeker dan ook niet worden uitgesloten van het vluchtelingenstatuut, waardoor dit statuut van rechtswege dient te worden vastgesteld.

Op zijn minst had verweerster een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot de verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 Vw. Volgens verzoeker dient de onverwijderbaarheid eveneens onmiddellijk te leiden tot de onmogelijkheid van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en vaststelling vluchtelingenstatus.

De vluchtelingenstatus dient van rechtswege te worden toegekend.

Huidig middel is bijgevolg gegrond."

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt dat het voor UNRWA onmogelijk is om voldoende bescherming te bieden aan personen van Palestijnse afkomst in Libanon. Hierdoor dient volgens hem van rechtswege het vluchtelingenstatuut te worden vastgesteld, minstens moet omwille van de precare veiligheidssituatie in Libanon het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend.

Verzoeker citeert artikel 1, D van het Verdrag van Genève en betoogt verder als volgt:

“Deze bijstand heeft opgehouden te bestaan, indien het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval wanneer de persoon zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (cfr. bestreden beslissing (stuk 1) en Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevandorlasi es Allamolgarssagi Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Ook hier gaat verweerster voorbij aan concrete zaken eigen aan het dossier.

Vooreerst dient te worden gewezen op een arrest van uw Raad (arrest RvV nr. 144 568 van 30 april 2015), waarin een Palestijns gezin dat verbleef in een UNRWA-vluchtelingenkamp in Libanon erkend werd als vluchtelingen. In dit arrest erkende uw Raad de zorgwekkende situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, aangezien ze behoren tot een kwetsbare groep aan wie- een aantal algemene rechten ontnomen zijn. Echter, om te kunnen besluiten tot een ernstige onveiligheid of risico op ernstige schade, is er nood aan een extra element, zoals bv. een bijkomende kwetsbaarheid.

Hier dient de kwetsbaarheid van verzoeker en zijn gegronde vrees op vervolging benadrukt te worden. Het eerste middel stelt vast dat verzoeker een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden door Hezbollah. Hierdoor dient hij als extra kwetsbaar persoon moet gezien worden, die onmogelijk hulp van UNRWA of lokale autoriteiten kan genieten.

In een ander arrest van uw Raad (arrest RvV nr. 190 280 van 31 juli 2017) werd opnieuw het vluchtelingenstatuut toegekend aan een man van onbepaalde nationaliteit van Palestijnse afkomst. In dit geval ging het om een man uit de Gazastrook. Uw Raad besloot dat het onmogelijk was voor hem om veilig terug te keren naar Gaza. Bijgevolg kon de man niet genieten van de bijstand van UNRWA, en diende het vluchtelingstatuut hem toegekend te worden.

Deze twee arresten tonen duidelijk aan dat er niet altijd voldoende bescherming wordt geboden in UNRWA-gebieden. Deze rechtspraak, waarin een vluchtelingenstatuut werd toegekend ondanks een UNRWA-statuut, moet in het geval van verzoeker ook toegepast worden.

Verweerster beroept zich op objectieve informatie om aan te tonen dat niet iedereen in precare levensomstandigheden leeft. Ten gevolge hiervan bestaat er volgens verweerster geen reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Verweerster houdt echter onvoldoende rekening met de actuele financiële problemen van UNRWA. Verzoeker wenst er op te wijzen dat de Trump administratie in 2018 besloot hun financiële steun aan UNRWA op te schorten. Aangezien de Verenigde Staten in 2017 nog de grootste geldschieter van de organisatie was, met een steun van maar liefst 364 miljoen US Dollars, had deze beslissing vanzelfsprekend een gigantische impact op de steun van UNRWA.

“(...)”

(Stuk 5, The Guardian, “US confirms end to funding for UN Palestinian refugees,” 31 augustus 2018, te consulteren op:

<https://www.theguardian.com/world/2018/aug/31/trump-to-cut-all-us-funding-for-uns-main-palestinian-refugee-programme>, verzoeker zet vet)

“(...)”

(Stuk 6, Al Jazeera, "Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained," 2 september 2018, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2018/09/unrwa-funding-cut-deeply-regrettable-shocking-180901071620633.html>, verzoeker zet vet)

Ook in 2019 werd UNRWA geconfronteerd met de gevolgen van deze beslissing: er is een gigantisch bedrag nodig om deze financiële put te vullen.

"(...)"

(Stuk 14, United Nations, UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion – Press Release, 29 januari 2019, te consulteren op: <https://www.un.org/unispal/document/unrwa-launches-2019-emergency-appeals-and-budget-requirement-of-us-1-2-billion-press-release/>, verzoeker zet vet)

Dit alles leidt ertoe dat er weldegelijk voldoende redenen zijn om te besluiten dat UNRWA onmogelijk voldoende bescherming kan bieden aan verzoeker.

Daarnaast dient ook de algemene veiligheidssituatie in Libanon nogmaals benadrukt te worden. Aan de ene kant zijn er nog steeds veel spanningen in de Libanese samenleving; aan de andere kant is de instabiliteit sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in 2011 alleen maar toegenomen. Dit heeft ertoe geleid dat Libanon onder meer een broeinest is geworden van extremistische groeperingen:

"(...)"

(Stuk 7, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 8, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Er wordt nog dagelijks gevochten tussen de militias, wat grote gevolgen heeft voor de algemene veiligheid in het hele land. Hezbollah-leden nemen actief deel aan de strijd in Syrië en beïnvloeden het functioneren van de veiligheidsdiensten in de regio die de veiligheid in Libanon niet kunnen garanderen en die zelfs niet kunnen voorkomen dat de militias deelnemen aan de gevechten:

"(...)"

(Stuk 7, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 8, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Het geweld leidt tot onwettige detentie, mishandeling, ontvoering... Het is zeer zorgwekkend dat deze mensenrechtenschendingen gepleegd worden door de Libanese veiligheidsdiensten zelf. Bovendien betekent de toestroom van vluchtelingen dat gewapende groeperingen geweld gebruiken tegen gedetineerde migranten. Libanon kan op geen enkele manier worden beschouwd als een veilig land:

"(...)"

(Stuk 8, Human Rights Watch, World Report 2019 Lebanon events of 2018, te consulteren via: <http://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/lebanon>, les verzoeker zet vet)

Ondanks herhaalde oproepen van de internationale gemeenschap, blijft de Libanese wetgeving inzake het verbod op foltering ernstig tekortschieten. Het Mensenrechtencomité van de VN heeft in zijn observatieverslag van 9 mei 2018 verklaard dat Libanon de foltering onvoldoende criminaliseert. In de praktijk gaat foltering door, vooral in de context van overheidsinterventies:

"(...)"

(Stuk 9, N Human Rights Committee, Concluding observations on the third periodic report of Lebanon, 9 mei 2018, p. 5-6, te consulteren via: http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/LBN/CO/3&Lang=En, verzoeker zet vet)

"(...)"

(Stuk 10, ALEF, Annual Report 2018: The Situation of Human Rights in Lebanon, April 2019, p. 36, te consulteren via: http://alefliban.org/wp-content/uploads/2018/04/annual_report_2017_v03_-2.pdf, verzoeker zet vet)

De vluchtelingencrisis heeft eveneens zijn sporen nagelaten in Libanon. Getuige daarvan is het groeiende wantrouwen jegens Syrische vluchtelingen in de regio. Volgens sommige leden van de Libanese regering heeft de aanwezigheid van deze vluchtelingen een "destabiliserend effect" en worden vluchtelingenkampen het broeinest van terrorisme. Dit heeft de gewelddadige aard van het leven in Libanon alleen maar groter gemaakt:

"(...)"

(Stuk 7, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 9-10, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Verzoeker wijst er in dit kader opdat heel wat Palestijnen naar Libanon gevlucht zijn. De Palestijnse vluchtelingen worden er echter beneden alle standaard behandeld.

"(...)"

(Stuk 11, Al Jazeera, *Palestinians in Lebanon reflect on 'fading dream' of return*, 14 december 2018, te consulteren via: <https://www.aljazeera.com/indepth/features/palestinians-lebanon-reflect-fading-dream-return-181213082728356.html>, verzoeker zet vet)

"(...)"

(Stuk 12, Reuters, *In Lebanese camp for Palestinian refugees, fears after aid cut*, 30 januari 2018, te consulteren via: <https://www.reuters.com/article/us-lebanon-palestinians-trump-aid/in-lebanese-camp-for-palestinian-refugees-fears-after-aid-cut-idUSKBN1FJ1UI>, verzoeker zet vet)

"(...)"

(Stuk 13, Middle East Monitor, *Hamas: Lebanon's policies forcing Palestine refugees out*, 15 maart 2019, te consulteren via: <https://www.middleeastmonitor.com/20190315-hamas-lebanons-policies-forcing-palestine-refugees-out/>, verzoeker zet vet)

Het voorgaande maakt zeer duidelijk dat verzoeker onmogelijk een effectieve bescherming door UNRWA kon genieten. Hierdoor kan verzoeker dan ook niet uitgesloten worden van het vluchtelingenstatuut, waardoor dit statuut van rechtswege toegekend dient te worden. Minstens moet aan verzoeker, op basis van de preciaire veiligheidssituatie, het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend."

3.2. Stukken

3.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- UNHCR, *Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*, mei 2013 (stuk 3);
- United Nations High Commissioner for Refugees, *Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*, mei 2013, p. 183-184 (stuk 4);
- The Guardian, *US confirms end to funding for UN Palestinian refugees*, 31 augustus 2018 (stuk 5);
- Al Jazeera, *Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained*, 2 september 2018 (stuk 6);
- United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 8 (stuk 7);
- Human Rights Watch, *World Report 2019 Lebanon events of 2018* (stuk 8);
- UN Human Rights Committee, *Concluding observations on the third periodic report of Lebanon*, 9 mei 2018, p. 5-6 (stuk 9);
- ALEF, *Annual Report 2018: The Situation of Human Rights in Lebanon*, April 2019, p. 36 (stuk 10);
- Al Jazeera, *Palestinians in Lebanon reflect on 'fading dream' of return*, 14 december 2018 (stuk 11);
- Reuters, *In Lebanese camp for Palestinian refugees, fears after aid cut*, 30 januari 2018 (stuk 12);
- Middle East Monitor, *Hamas: Lebanon's policies forcing Palestine refugees out*, 15 maart 2019 (stuk 13);
- United Nations, *UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion – Press Release*, 29 januari 2019 (stuk 14).

3.2.2. Op 9 september 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019.

3.2.3. Bij een aanvullende nota van 10 september 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende stavingstukken neer:

- NANSEN, *Palestijnse vluchtelingen van Gaza -Toepassing artikel ID Vluchtelingenverdrag*, 5 april 2019 (stuk 15);
- VRT NWS, *Zorgwekkend rapport over wanbeheer in VN-organisatie voor Palestijnse vluchtelingen, België schort hulp op*, 1 augustus 2019 (stuk 16);

- UNRWA, *More than one million people in Gaza – half of the population of the territory - may not have enough food by June*, 13 mei 2019 (stuk 17);
- Asharq Al-Awsat, *Supervisors of Palestinian Affairs Mobilize Support to Renew UNRWA's Mandate*, 4 september 2019 (stuk 18);
- Middle East Monitor, *New Zealand suspends funding to Palestinians through UNRWA*, 28 augustus 2019 (stuk 19);
- UNHCR, *Guidelines on International Protection No.13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, december 2017, p. 10 (stuk 20);
- UNRWA, *UNRWA Statement on Implications of Funding Shortfall on Emergency Services in the OPT*, 26 juli 2018 (stuk 21);
- UN OCHA, *Humanitarian Bulletin occupied Palestinian Territory*, juli 2019 (stuk 22);
- Reliefweb, *46.000 Palestine Refugee Students Return to UNRWA Schools across the West Bank*, 29 augustus 2019 (stuk 23);
- Devex, *UN Palestinian agency considers new approach to overcome US Funding cuts*, 22 mei 2019 (stuk 24);
- The New Arab, *Gaza teachers ask why their jobs remain uncertain despite UN's fundraising success*, 16 januari 2019 (stuk 25).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief

met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Verzoeker kan in zijn eerste middel de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

3.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn, afkomstig te zijn uit het vluchtelingenkamp Al Rashidiyah in Libanon en geregistreerd te zijn bij UNRWA. Hij stelt het mandaatgebied van UNRWA te hebben verlaten omdat de mannen van A. W. A. Z. in opdracht van J., de oom van zijn ex-echtgenote, hem het leven zuur maakten. Verzoeker geeft aan dat J. hem haat omdat hij had opgemerkt dat verzoeker alcohol dronk en hij van verzoekers ex-echtgenote vernam dat verzoeker een berichtje had ontvangen van een andere vrouw. J. zou ervoor gezorgd hebben dat verzoeker van zijn ex-vrouw scheidde en zou hierbij de hulp hebben ingeroepen van enkele Libanezen die behoren tot Hezbollah. Een van deze Libanezen, A. W. A. Z., zou verzoeker met een fles hebben geslagen en met de scherven geprobeerd hebben verzoekers pols door te snijden. Nadien zouden zijn kompanen verzoeker geslagen hebben met een metalen staaf en naast zijn hoofd hebben geschoten. Twee dagen later zou een granaat tot ontploffen zijn gebracht bij verzoekers raam en enkele maanden later zou verzoeker thuis opnieuw beschoten zijn geweest door deze mannen. Na zeven maanden fysiotherapie zou verzoeker vervolgens Libanon verlaten hebben.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In casu is de vraag aan de orde of de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van het UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het Hof stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève moet worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om

de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld, blijft het vooreerst zeer onduidelijk wat het doel van A. W. A. Z. is in verzoekers zaak en waarom hij J., de oom van verzoekers ex-echtgenote, hielp in diens persoonlijke vendetta. Verzoeker herhaalt in het eerste middel dat J. en A. W. A. Z. elkaar hebben leren kennen in een café en snel bevriend geraakten, doch werpt met het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen ander licht op de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker biedt immers nog steeds geen antwoord op de vraag hoe J., die ruim vijftien jaar in Londen heeft gewoond, erin slaagde om op korte tijd banden aan te gaan met de Libanese burgers van Hezbollah die ermee toestemden om verzoeker in een dusdanige positie te krijgen dat hij een jaar na de aankomst van J. in Libanon reeds van zijn echtgenote scheidde. Dat A. W. A. Z. al deze zaken voor J. zou doen, en zelfs de taak om verzoeker het leven zuur te maken op een gegeven moment volledig zou hebben overgenomen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 maart 2019, p. 8-9), louter omdat ze snel bevriend geraakten op café, acht de Raad niet aannemelijk. Verzoeker had A. W. A. Z. nog nooit eerder ontmoet en had ervoor nooit iets met hem te maken gehad (adm. doss., stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 februari 2019, p. 19). Het is dan ook niet aannemelijk dat A. W. A. Z. verzoeker zou willen vermoorden omdat hij een macho-man is en verzoeker hem niet gehoorzaamde (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 maart 2019, p. 9), temeer nu verzoeker blijkens zijn verklaringen steeds de eisen van A. W. A. Z. ingewilligd heeft. Zo scheidde verzoeker van zijn echtgenote, gaf hij het hoederecht over zijn kinderen aan zijn echtgenote en liet hij zijn kinderen vertrekken naar Denemarken om zich bij hun moeder te voegen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 maart 2019, p. 2).

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Ten tweede stelt u door J. (...) geïnvloed te zijn omdat u alcohol dronk en omwille van het berichtje dat u kreeg van een andere vrouw. Hij zou daarom uw ex, zowel tegen uw wil als tegen haar eigen wil (CGVS 2, pg.7), van u hebben laten scheiden en haar hebben uitgehuwelijkt aan een man in Denemarken (CGVS 2, pg.8), van wie ze vervolgens nog geen vijftien dagen na haar aankomst in Denemarken wegliep (CGVS 2, pg.8) omdat ze hem niet kon 'aanvaarden' (CGVS 2, pg.8). Het is in dat opzicht zeer opvallend te noemen dat u door uw alcoholgebruik en het ontvangen van een berichtje dusdanig in het vizier van J. (...) kwam, maar dat uw ex, die 15 dagen nadat ze werd uitgehuwelijkt, wegluchtte en als alleenstaande vrouw naar Zweden vertrok, het niet bij haar radicaal religieuze oom zou verkorven hebben. Nochtans kan worden verwacht dat, indien haar oom reeds aanstoot nam aan uw alcoholgebruik thuis en een berichtje van een klant, hij niet licht zou gaan over de handelingen die vervolgens door zijn nichtje werden gesteld in het buitenland.

Dat J. (...) vervolgens opnieuw aan de zijde van uw ex zou staan door A. W. A. Z. (...) onder de arm te nemen om zo druk op u uit te oefenen zodat u drie jaar na de scheiding ook het hoederecht over uw kinderen zou afstaan én u zou dwingen de toestemming te geven om uw kinderen naar uw ex in Denemarken, waar ze als gescheiden vrouw bij een vriendin woont, te laten vertrekken (CGVS 2, pg.9), wekt daarom alle verbazing."

Verzoekers betoog in het eerste middel dat J. hem bleef viseren louter omwille van zijn aanwezigheid in Libanon en geen stappen ondernam tegen zijn ex-vrouw omdat zij in Zweden woonde, overtuigt niet. Verzoeker geeft immers aan dat J. een radicale moslim is die enkel over religie spreekt (adm. doss., stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 februari 2019, p. 18). Men kan dan ook redelijkerwijs aannemen dat J. niet licht zou gaan over het feit dat zijn nichtje nog geen 15 dagen na haar aankomst in Denemarken is weggelopen van de man aan wie zij werd uitgehuwelijkt. Dat J. vervolgens opnieuw aan de zijde van verzoekers ex-vrouw zou staan door A. W. A. Z. opnieuw druk op verzoeker te laten uitoefenen zodat deze drie jaar na de scheiding ook het hoederecht over zijn kinderen zou afstaan én verzoeker zou dwingen de toestemming te geven om zijn kinderen te laten vertrekken naar zijn ex-vrouw in Denemarken, waar zij als gescheiden vrouw bij een vriendin woont, louter omwille van het feit dat verzoeker niet ver van J. woont, acht de Raad niet geloofwaardig.

Daarbij dient nog te worden gewezen op het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief:

"Het valt bovendien evenmin te verklaren waarom uw ex-echtgenote nog beroep zou doen op haar oom die in feite verantwoordelijk is voor alles wat ze meemaakte, terwijl zij nog op goede voet met u stond en u met haar in contact stond (CGVS 2, pg.11). Het valt dan ook niet te begrijpen waarom zij, die tegen haar wil was gescheiden en zelf geleden had onder de daden van haar oom, dan uiteindelijk besluit om op repressieve manier te werk te gaan door haar oom terug in te schakelen in plaats van met u een vreedzame dialoog aan te gaan betreffende het hoederecht en het welzijn van jullie kinderen. U weet niet waarom ze voor deze optie zou hebben gekozen (CGVS 2, pg.11). Meer nog, u zou haar hierover zelfs niet hebben bevraagd toen u haar in België hebt ontmoet en u de kinderen terugzag omdat u er zich buiten wilt houden (CGVS 2, pg.12). Dat u, die het omwille van haar oom zeer zwaar te verduren zou hebben gekregen – u werd geslagen, beschoten, er werd een bom aan uw woning geplaatst, u diende maandenlang te revalideren en diende uiteindelijk Libanon te ontvluchten - deze vraag niet zou hebben gesteld omdat u zich erbuiten wilt houden, raakt kant noch wal. U zit immers zelf midden in deze hele situatie en uw ex kon u immers van de nodige antwoorden voorzien. U stelt ter vergoeilijking dat zij een zwak karakter heeft en haar oom het laatste woord had (CGVS 2, pg.12). Het beeld dat u van haar schetst als zijnde een vrouw met een zwak karakter die geen "nee" kon of wou zeggen tegen haar oom, staat echter in schril contrast met de daden die ze stelde na haar uithuwelijking, nl. na amper 15 dagen wegvluchten van haar nieuwe echtgenoot, aan wie ze door haar oom J. (...) was uitgehuwelijkt, en dat in een voor haar onbekend land om vervolgens te vluchten naar een ander haar onbekend land."

Waar verzoeker in het eerste middel stelt dat de term "naar een ander haar onbekend land" moet genuanceerd worden daar zijn ex-echtgenote naar Zweden vluchtte en daar bij een vriendin kon verblijven, gaat hij voorbij aan de essentie van de voorgaande motivering. Het beeld dat verzoeker van zijn ex-echtgenote tracht op te hangen, namelijk dat zij een zwak karakter heeft en niet neen durft zeggen, komt immers niet overeen met de daden die zij heeft gesteld, met name na amper 15 dagen wegvluchten van haar nieuwe echtgenoot, aan wie ze door haar oom J. was uitgehuwelijkt. Dat zij daarop vluchtte naar een land waar zij bij een vriendin kon verblijven, doet geen afbreuk aan haar durf om tegen de wil in van haar radicale oom, die zij overigens later opnieuw durfde in te schakelen om het hoederecht over haar kinderen te bekomen, de man aan wie zij door deze oom werd uitgehuwelijkt te verlaten.

In dezelfde lijn valt het ook moeilijk te begrijpen waarom J. de enige was die de beslissing nam inzake het leven van verzoekers ex-echtgenote. Verzoeker herhaalt in het eerste middel dat er geen andere ooms meer in Libanon woonden, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij de hand van zijn vrouw moest vragen bij zijn andere oom langs moederskant, "maar niet de problemenmaker" (lees: J.) (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 maart 2019, p. 3). Hieruit blijkt dat die andere oom, die verzoeker goed gezind was (*ibid.*, p. 4), ook in Libanon aanwezig was en bovendien meer beslissingskracht bleek te hebben over verzoekers ex-vrouw dan J. had. Bovendien is J. een oom langs moederskant en kan redelijkerwijze worden verwacht dat ook de mening van de ooms langs vaderskant of van haar broer van belang zou zijn, onafhankelijk van waar zij zich fysiek bevinden. De in het eerste middel van het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat J. verzoekers ex-echtgenote en haar familie steeds financieel gesteund heeft en zich daardoor in een machtspositie bevond, betreft niet meer dan een loutere bewering (*post factum*) en wordt door de Raad niet aangenomen.

Verzoeker merkt in het eerste middel nog op dat hij er alles aan gedaan heeft om het probleem van de baan te krijgen. Hij zou de council of Sheiks gecontacteerd hebben en zelfs Hezbollah aangeboden hebben om maandelijks een som geld te geven. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nalaat objectieve elementen bij te brengen ter ondersteuning van deze opmerking. Verzoeker komt dan ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen waarmee hij de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aantoonst.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u pas een jaar na het laatste incident, nl. de beschieting bij uw thuis, Libanon hebt verlaten (CGVS 2, pg.11). In tussentijd zouden er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan (CGVS 2, pg.11). U oppert daarbij dat u niet zorgeloos leefde, dat u medische problemen had met uw been en dat u tussen het restaurant en uw huis bleef (CGVS 2, pg.11). Nochtans waren uw belagers wel degelijk op de hoogte van uw woonplaats, werd er een granaat tot explosie gebracht bij uw thuis en werd u zelf thuis beschoten (CGVS 2, pg.2,3). Er kan dan ook moeilijk worden begrepen waarom u nog gedurende een jaar thuis verbleef of waarom men u, indien men u daadwerkelijk viseerde, gedurende dat jaar met rust liet. Wat evenmin te begrijpen valt is dat uw belagers dan wel in juli 2018 weer uw huis zouden hebben belaagd (CGVS, pg.3)."

Het voormelde motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk als een dienstige argumentatie kan worden beschouwd en waarmee hij dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

Het geheel van de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar deze ten eerste enkel kopieën betreffen waar geen bewijswaarde kan aan worden toegekend.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de voorgelegde documenten, met uitzondering van het attest van de PLO aangaande het incident van juli 2018, i.c. de explosie aan uw woning, de voorgelegde stukken enkel betrekking hebben op uw persoonsgegevens, uw UNRWA-registratie, uw burgerlijke staat en de operatie die u onderging aan uw been en geen van deze zaken in voorgaande wordt betwist. Uit geen van deze stukken blijkt echter dat u, zoals u beweert, door J. (...) en vervolgens door zijn Hezbollah-vrienden, veelvuldig werd lastiggevallen en aangevallen. Het attest van de PLO tot slot kan enkel aantonen dat er eind juli 2018 voor uw woning een granaat tot ontploffen werd gebracht. Voor zover deze gebeurtenis al geloofwaardig zou zijn, documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, blijkt uit dit document niet dat dit geschiedde onder de omstandigheden zoals door u voorgehouden.”

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 24, map met ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘*emergency cash*’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland en België de door hen beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van

zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling in het tweede middel dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, toont verzoeker niet aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand voor hem overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève "*om welke reden ook is opgehouden te bestaan*". Nergens uit de in het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota van 10 september 2019 aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde "*special hardship cases*" behoort of dat hij beroep diende te doen op het "*Emergency Program*" (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat het voor UNRWA onmogelijk is om hem in Libanon levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoeker voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en de toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad wordt betwist. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de *influx* van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de veiligheidssituatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève bevond of zou bevinden.

Voorts blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de

General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, wat in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

De door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad betreffen individuele gevallen en hebben geen precedentswaarde. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA, gelet op de huidige financiële, socio-economische en veiligheidscontext, niet langer in staat zou zijn om zijn opdracht naar behoren uit te voeren. De Raad besluit aldus dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

3.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rashidiyah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

"In casu blijkt dat u, ondanks het feit dat u moeite kent met lezen en schrijven, er steeds in slaagde een goede job te vinden waarmee u in uw noden kon voorzien. Zo werkte u ruim 12 jaar als groenteverkoper (CGVS 1, pg.10) en opende u anderhalf jaar voor uw vertrek uit Libanon, samen met uw broer, een succesvol restaurant (CGVS 1, pg.10). Zo zou u gemiddeld 3000 dollar winst per maand hebben gemaakt (CGVS 1, pg.10). Ook het startkapitaal van deze onderneming, i.c. zo'n 20 000 à 25 000 dollar legden u en uw broer op tafel (CGVS 1, pg.10). Het restaurant zou tot op heden nog steeds door uw broer worden uitgebaat (CGVS 1, pg.10). Uw vlucht naar België, die zo'n 12 000 dollar kostte, financierde u zelf (CGVS 1, pg.12). U heeft een broer, Badra, in België (CGVS 1, pg.12). En uw broers en zussen hebben allen een job in Libanon (CGVS 1, pg.13). Uw vader ontvangt een loon van de PLO

(CGVS, pg.9) en u bent eigenaar van een appartement (CGVS 1, pg.9). U stelde in Libanon een heel mooi leven te kennen (CGVS 2, pg.6)."

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Bijgevolg moet verzoeker zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en kan hij hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, maar dient hij concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

3.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige

militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

(...)

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Integendeel, de door hem bijgebrachte informatie ligt in dezelfde lijn als deze waarop de commissaris-generaal zich in voorgaande analyse heeft gebaseerd.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Het proportionaliteitsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of de betrokken vreemdeling al dan niet moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en of hij voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging daarvan jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

3.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN